

16. august 2019

EM 2019/57

Jeg fremsætter hermed følgende forslag til forespørgselsdebat i henhold til § 36 i forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvorvidt vi som land skal indstille os på en fremtid, hvor vi skal modtage flygtninge.

(Medlem af Inatsisartut Malene Vahl Rasmussen, Demokraterne)

Begrundelse

Fredag den 12. april 2019 landede et fly fra Kangerlussuaq i Nuuk. Det sker stort set hverdag, og er som sådan ikke noget specielt. Men netop denne landing var speciel. Ombord var nemlig et menneske, der havde søgt om asyl i vort land. Grønlands første flygtning.

For andre lande er den slags en hverdagsbegivenhed, men for os i Grønland er det usædvanligt. Vi har ikke tradition for at modtage flygtninge, vi har ikke et modtageapparat og ej heller en integrationslovgivning. Det er en udfordrende problemstilling, og er kort sagt baggrunden for denne debat.

Jeg vil starte med at sige, at min personlige mening er, at vi grønlændere er et gæstfrit folk. Vi kan godt lide gæster. Vi kan godt lide at hjælpe. Men det gode spørgsmål er om vi som land – som nation – er klar til at påtage os det store ansvar det er at modtage flygtninge. Her er min umiddelbare holdning, at det er vi ikke.

Når man flygter fra sit hjemland, så vil man i større eller mindre grad være traumatiseret. Man er flygtet fra et sted man kalder hjem og hvor man formentlig fortsat har venner og familie. Det betyder, at man har behov for psykologhjælp og andre former for hjælp til at opbygge en tilværelse. Er vi klar til at tilbyde det herhjemme?

Hånden på hjertet, så er vi ikke engang i stand til at tilbyde vores egne traumatiserede borgere den nødvendige psykologhjælp, så det er urealistisk at tro, at vi ville kunne tilbyde den ydelse til flygtninge.

Rent boligmæssigt ville vi også have en udfordring – i hvert fald i de store byer, hvor vores egne borgere er ramt af meget lange ventelister.

Til gengæld ville vi som land kunne tilbyde flygtninge arbejde, da vi har en del ufaglærte stillinger som er svære at besætte, og hvor virksomhederne i dag er nødt til at importere arbejdskraft fra lavtlønslande.

Det gode spørgsmål er jo så, hvorvidt en traumatiseret flygtning er klar til at arbejde uden først at have modtaget den rette psykologhjælp. Jeg tror desværre, at svaret er nej.

Til gengæld så mener jeg, at det vil være relevant at diskutere, hvordan vi som land kan hjælpe flygtninge på anden vis. Måske kunne vi afsætte et fast beløb på Finansloven til at hjælpe flygtninge i nærområderne?

Det vigtige for mig er, at vi som parlament tager stilling til dette emne og får en grundig debat herom, og jeg ser på den baggrund frem til at høre indlæg fra Naalakkersuisut og de øvrige partier.

Med disse ord ønsker jeg alle en sober og konstruktiv debat.